

“İnsan olacağın” kendi kendinde sınıdığı olanaklarını ve olanaksızlıklarını şiirleştirdi Edip Cansever

Edip'ten başka olmayan Edip

ORUÇ ÂRUOBA

Hep yalnız oldu - bu da doğuydu.
Kendisi gibi oldurdu şiirini de: Yalnız ve doğru...

Kendisi gibi, şimdi en sevdiği yer de yok: Bebek Gazinosu'nun önünde, Boğaz'a çıkmış platformun üstündeki barda ziyaret ederdim onu, esintili yaz ikindilerinde.

Başlangıçta mesafeli bir nezaketti takındığı - kimdim ki ben?... Ancak sonraları biraz açmıştı kendini.

Söylediklerinden birçoğu aklımdan gitmiyor - özellikle de biri: 'Alkol ve şiir' gibi bir şeyler konuşuyorduk - galiba Turgut Uyar'ın ardından ortaya çıkan pis kara çalma açmıştı konuyu. Bir durup düşündü, gözlerini dalgalardan ayırıp bana çevirdi; sakın ve kuşkuya yer bırakmayan bir sesle, şunu söyledi:

“İçkiliyken tek bir dize yazmadım.”

Sonra yazma biçimini anlattı: Sabahları, kahvesinden sonra, öğleye kadar...

Her şeyin alkol parantezine alındığı 'modern-entelektüel' dünyada bir ayıklık odağı oluşturmuştu kendine - ve sürüne.

★★★

Olanaklar oluşturdu - yaşadıklarından ve yaşamadıklarından; “bir yeni biçim ekle(di) insan olacağı”: Kendini...

Türkçe şiirin hep kurumlaşmaya; 'ideoloji' ya da 'ekol' olmaya yönelik eğilimlerinden uzak durdu: “İnsan olacağın” kendi kendinde sınıdığı olanaklarını - ve olanaksızlıklarını - şiirleştirdi. Sahiciliğin odağıydı, o odak.

★★★

“Öyleyse ben nasıl bir şeyim ki, bilmem ki

Bildiğim, dünyanın adamakıllı yansımış bir parçası olmalıyım
Yani gerekli bir olmanın yüküyüm san-
ki.”

Bu “yük”; bu “çok ağır bir yük”, kendi taşıdığı kendisiydi - “hiçbir şeyin öyle pek tamamlanmadığı

“Bir çağda”, “bütün eksik kalmaların

Sessiz ve ünü olmayan bir tanığı” olmanın yükü...

“Hiç kimselerin ilgilenmediği

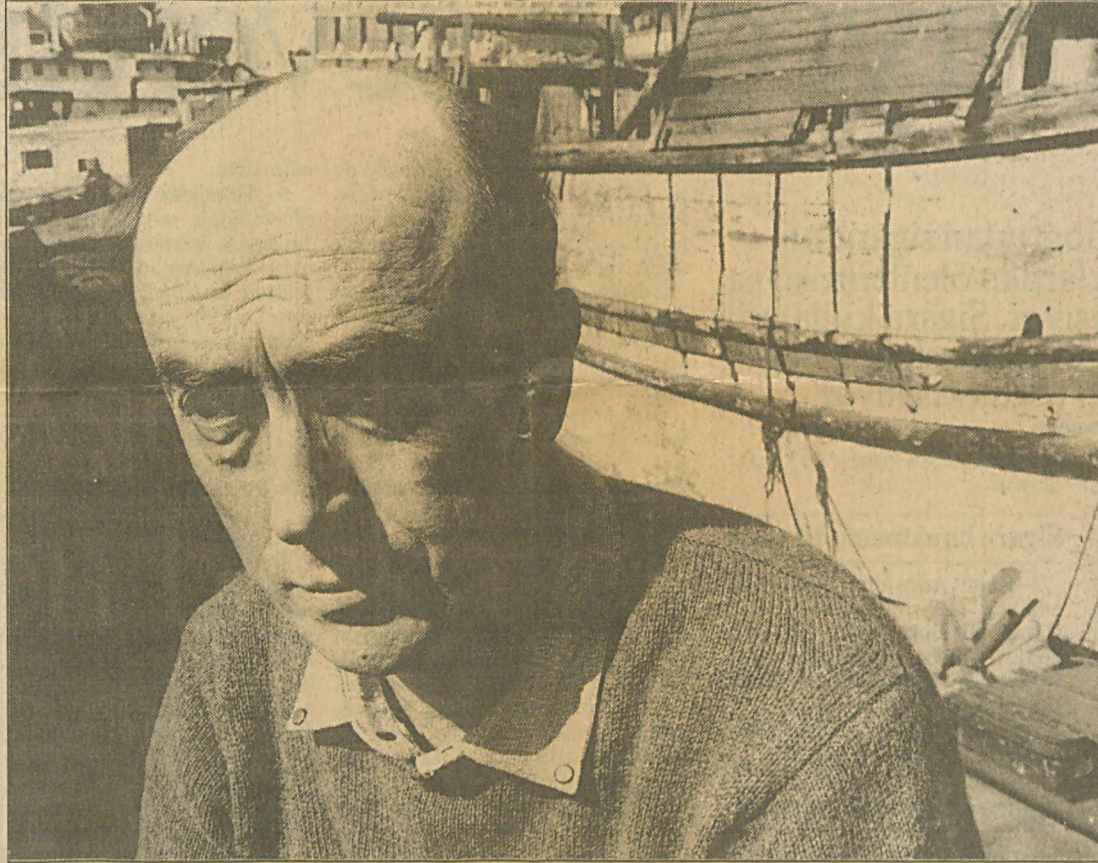
Bazı olayların tarihçisi” gibi hissettiği oldu kendini: Yalnızca kendi “olma” sıy-
la ilgili düşüncelerini, oysa, imgelere dönüştürüp şiirleştirirken, dünyayı yansıtıyordu.

“Yakup”tan başlayarak temel bir ge-

lişme çizgisi, şiirini kişi-imgeler çerçevesinde kurmak oldu: Hiçbir kurumlaşmaya oturmayan, hiçbir toplumsal yeri olmayan kişi-imgeler. Yalnızca yaşamın yükünü ve acısını; bazen de sevincini ve neşesini taşıyan kişiler. Buna, baştan beri izleri görülen, ama sonradan son kitabının odak noktası olan bir imge katıldı: Otel...

Kişilerin -yolcuların: Gezginlerin- gelip gittiği geçici yaşam yerleridir oteller: Onların yazgısıdır; kişiler, gelirler, ve zorunlu olarak geçicidirler; geçip giderler.

Bu imgeyle yaklaştı yaşama ve kişilere: Son yazdıkları, bir otelin bahçesinde, bazı imge-kişiler arasında oluşan; tiyatroyu oyununu andıran bir dramdı. “Gelmek”, “geçmek”, “gitmek” fiilleri

Şiirini kişi-imgeler çerçevesinde kuran Edip Cansever'i 28 Mayıs 1986'da yitirmiştik. (ŞAHİN KAYGUN)

ağır basıyordu. 'Dize' ve 'replik' arasındaki fark neredeyse yitiyor, karşılıklı 'dialog' içinde birbirlerine şiirler okuyordu, kişiler. Sonunda da, oyunların sonuna konan büyük bir “BİTTİ!”...

Edip Cansever'in yapıtı, ölümünden sonra, 'bütün'lendi, 'cilt'lendi. Sonraki kuşak(lar) bu yapıtta neler bulacaklar, ondan neler alacaklar onu ne yön(ler)de ileriye götürecekler, şimdiden bilinemez; ama, şimdiden belli olan bir şey varsa, bu 'alıp götürme'nin hiçbir kurumlaşma yönelimi taşımayan kişiler için söz konusu olabileceği ancak; ancak tek başına ve kendi kendine oluşacak şiir girişimleri için yol gösterici olabilecek.

Onun gibi olanlar, onda kendilerini bulacaklar.

Hep yalnız durdu - bu doğru muydu?

SEVDA BİR ATEŞ BULDU SENDE...

Sevda bir ateş buldu sende ,eğilip öptü seni

Artık kimse denizi bilmiyor.

Dirseklerini masaya koyuşundan belli
Gelip geçen bir günü bitirmek
istemediğin

Sevda bir umut buldu sende.

Ey bir yolcu listesinde bir ölüyü arayan
Artık kimse gözlerini bilmiyor.

Şunu imzala

Bir mektup, bir telgraf alındısı değil
Unutulmuş bir sevdadır kapını çalan
Ve sevensiz bir terlik gibi duran odan
Kimse artık bir şey giymek istemiyor.

Sonra bir pencereden kendine

Ayışığı gibi vuran sen
Ne sana ne başkasına benziyor.

Ve işte bir dip balığı su boşluğunda
Çırpaktan yüzgeçlerini

Hiç kimseye uymayan bir mevsim
öneriyor.